

arst Jumala tahtimisest ning nõuust hoiu! Wi-
mate lastas weel kala sonest werd, nivaljo kui en-
nege tulley, sest kui perremees omma arstimise hinda
peap masma, sis ta tahhap ka se eest midda nätta
fada. Sedda eunamb arst hobbeseiga müllap, sedda
surembas arwatas temma tarkust, sedda tullusambas
temma arstimist. Rahwas tahhap arstimiseiga, kui
hobbesel midda wigga om, sedda parrandada, ehk se
läbbi eentullewat wigga terwe ajastaja päle hobbese
mant ärrakeelda. Kui küsitas: Mes hobbesel wig-
ga? Sis kostwa: hobben ei sö ni häste, kui enne
sedda, täl omma hamba ülle talwe pikkas jänu,
werri om täl paksus jänu, sepärrast wajja hambid
ärratõugata ning suust ning kalast werd laste.

Tõtte om, et hobben aoti nirgi sõgiga om
ning keake ei tija, mes asja pärrast ta toito ärrapõl-
lep. Sisti ei olle rässe ärratutta, kuis se tulley, et
hobben fewwajal ni rõemfaste ei tahha pikki olgi
suhe wõtta, kui se päle mõtlet, et pois, ke mõisa lei-
wast tallomehhe toido päle saap, pühhi aigo, kui
mõisapõisi kapstaga zealihha söwa, et higgsi otsa päält
zilgup, pikki hambi tallo läwwa man agganaleiba
järrap. Kas se immes panna, et hobben fewwajal
sure himmoga kuiwe hainu ehk olgi ei hara, kui ta
eddimäst wikkati täüt torest hainu om maitstu, es-
stääralikult, kui wanna haina tolmotse ning olle kopy-
pitetu omma? Tark majjamees tijap sedda esste,
et, kui ellaj parrembat om sanu, ta eunamb halwaga
ei tahha leppi; tark majjamees kannap se eest hooft,
et hobbese toit ülle talwe ärra ei rikku, zilgutab
mõnnikõrd weidi sola päle, kui ta kuiwa toito hob-
besele etteheidap, ning lodap se päle, et kui ellaj
wärske haina päle saap, sõgi himmo esste ellajale
jälle kätte tulley ning aadrilastmist ning susäedmist ei
tarwita.

Mes se wasta omma wanna jõnni fewwajastest

arstimisest tahhaks jälle ettetüwwa, se olgo parremb
wait. Sest ligetargemb nõu, hobbeste ning mu
koddooellajide mant pöddemist ärrakeelda, om se:
Nõna omma ellajale talwel hääd kuiwa asient, kost
lae alt tuul häste läbbikämp, ent ellaja päle ei puttu,
tällita omma ellajat hõlega ning ärra pango jälle kijalt
tööd päle. Mes seddawisi ei tahha omma ellaja eest
hooft kanda, selle hobben ei sa fewwajastse aadrilast-
mise ning susäedmise läbbi pöddemise eest tulleya few-
wajani hoijetus, enge se om nisamma paljo, kui tõm-
bas perrenaine pühapäwal ferritõhe minnen undrutu
ülle pä ning mõtles se läbbi näddala otsa henda wihma
eest warjata.

Segipärrast ei wõi nimmitetuid arstimisi hui
ärrapõlleda, ning neid ligipoli tõlbmatas laita. Sest
johhup mõnnikõrd, ehk kül mitte saggede, et hobbese
taggumetse hamba ei olle ütetasia päält ärrakullunu
ning kottuside terrawa nukka pärrajänu. Me lõitawa
sissestpoolt kele sisse, wäljast poolt mutale libha sisse,
tewa hobbesele haiget ning ei lasse täl süwwa. Sedda
wigga wõiy pea ärratutta ning kui sõrmega hiljaste
pärrakaet, lõwwat rutto neid kottusid kätte, kos hãm-
maste wigga om. Ent se wasta ei sa sest abbi, et
harrinu wiisil nakkat suud säedma, suust werd lastma
ehk kele alt kasnakeisi ärratõkama, enge om willand,
kui terrawid hãmaste nukke wiliga õgwendetas, ni
et hobben jälle ilma wiggata wõiy süwwa.

Ka aadrilastmine om õigel ajal ning ütte ehk
tõise wigga man wäga hä ning tullulik; ent aadril-
lastmise läbbi wõiy ta suur kahjo sündida, kui sedda
ilma asjata wanna harrinu wiisil egga fewwaja et-
tewõdetas, esstääralikult säratse hobbese man, ke ülle
talwe nälga om nannu wnt toido puduse pärrast
lahjas jänu. Mõnnikõrd wõiy hobben ka mõismata
aadrilastmise läbbi ärratõppeda ning siin meie maal
om särane kõrd nüüd ildaigo weel sündinu. Se om